ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 18ης Ιουλίου 2006 *

Στην υπόθεση C-519/04 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, ασκηθείσα στις 22 Δεκεμβρίου 2004,

David Meca-Medina, κάτοικος Βαρκελώνης (Ισπανία),

Igor Majcen, κάτοικος Λουμπλιάνα (Σλοβενία),

εκπροσωπούμενοι από τους J.-L. Dupont και M.-A. Lucas, avocats,

αναιρεσείοντες,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

η **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από την O. Beynet και τον A. Bouquet, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

η **Δημοκρατία της Φινλανδίας,** εκπροσωπούμενη από την T. Pynnä,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Rosas, πρόεδρο τμήματος, J. Malenovský (εισηγητή), J.-P. Puissochet, A. Borg Barthet και A. Ó Caoimh, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: B. Fülöp, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 23ης Μαρτίου 2006,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 23ης Μαρτίου 2006,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την αίτησή τους αναιρέσεως οι D. Meca-Medina και I. Majcen (στο εξής, από κοινού: αναιρεσείοντες) ζητούν την αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 30ής Σεπτεμβρίου 2004, Τ-313/02, Meca-Medina και Majcen κατά Επιτροπής (Συλλογή 2004, σ. II-3291, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή τους με την

οποία ζήτησαν την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 1ης Αυγούστου 2002, περί απορρίψεως της καταγγελίας που υπέβαλαν οι προσφεύγοντες κατά της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής (ΔΟΕ), προκειμένου να διαπιστωθεί το ασυμβίβαστο ορισμένων κανονιστικών διατάξεων τις οποίες αυτή θέσπισε και τις οποίες εφάρμοσε η Διεθνής Κολυμβητική Ομοσπονδία (FINA), καθώς και ορισμένων πρακτικών σχετικών με τον έλεγχο της φαρμακοδιεγέρσεως, προς τους κοινοτικούς κανόνες περί ανταγωνισμού και περί ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (υπόθεση COMP/38158 — Meca-Medina και Majcen κατά ΔΟΕ, στο εξής: επίδικη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

2 Το Πρωτοδικείο συνόψισε την εν λόγω κανονιστική ρύθμιση κατά της φαρμακοδιεγέρσεως (στο εξής: επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως) στις σκέψεις 1 έως 6 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως:

«1 Η [...] ΔΟΕ είναι η ανώτατη αρχή του Ολυμπιακού Κινήματος, στο οποίο μετέχουν οι διάφορες διεθνείς αθλητικές ομοσπονδίες, μεταξύ των οποίων η [...] FINA.

2 Η FINA εφαρμόζει για την κολύμβηση, με τους Doping Control Rules (κανόνες για τον έλεγχο της φαρμακοδιεγέρσεως όπως ίσχυαν κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών, στο εξής: DC), τον κώδικα του Ολυμπιακού Κινήματος για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως. Ο κανόνας DC 1.2a ορίζει τη φαρμακοδιέγερση ως "παράβαση, οσάκις απαγορευόμενη ουσία ευρίσκεται στους ιστούς ή στα σωματικά υγρά ενός αθλητή". Ο ορισμός αυτός αντιστοιχεί στον ορισμό του άρθρου 2, παράγραφος 2, του ως άνω κώδικα για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως, κατά τον οποίο φαρμακοδιέγερση αποτελεί "η παρουσία απαγορευμένης ουσίας στον οργανισμό του αθλητή, η διαπίστωση της χρήσεως μιας τέτοιας ουσίας ή η διαπίστωση της εφαρμογής μιας απαγορευμένης μεθόδου".

3 Η νανδρολόνη και οι μεταβολίτες της, η νορανδροστερόνη (NA) και η νορεθιοχολανολόνη (NE) (στο εξής καλούμενες, από κοινού, νανδρολόνη) αποτελούν απαγορευμένες αναβολικές ουσίες. Πάντως, σύμφωνα με την πρακτική των 27 εγκεκριμένων από τη ΔΟΕ και από τη FINA εργαστηρίων και προκειμένου να λαμβάνεται υπόψη το ενδεχόμενο μιας ενδογενούς και, επομένως, μη συνιστώσας παράβαση, παραγωγής νανδρολόνης, η παρουσία της ουσίας αυτής στο σώμα των αρρένων αθλητών χαρακτηρίζεται ως φαρμακοδιέγερση μόνον αν υπερβαίνει ένα όριο ανοχής που ανέρχεται σε 2 νανογραμμάρια (ng) ανά χιλιοστόλιτρο (ml) ούρων.

4 Σε περίπτωση φαρμακοδιεγέρσεως με αναβολική ουσία για πρώτη φορά, ο κανόνας DC 9.2a επιβάλλει την αποβολή του αθλητή για τέσσερα τουλάχιστον έτη, ποινή η οποία μπορεί πάντως να μειωθεί κατ' εφαρμογήν του κανόνα DC 9.2, τελευταία περίοδος, και των κανόνων DC 9.3 και DC 9.10, αν ο αθλητής αποδείξει ότι δεν έλαβε ηθελημένα την απαγορευμένη ουσία ή κατά ποιον τρόπο η ουσία αυτή βρέθηκε στο σώμα του χωρίς εκ μέρους του αμέλεια.

5 Οι ποινές επιβάλλονται από το Doping Panel (Επιτροπή Φαρμακοδιεγέρσεως) της FINA, κατά των αποφάσεων του οποίου μπορεί να ασκηθεί έφεση ενώπιον του αθλητικού διαιτητικού δικαστηρίου (Tribunal arbitral du sport, στο εξής: TAS), δυνάμει του κανόνα DC 8.9. Το TAS, το οποίο εδρεύει στη Λωζάνη, χρηματοδοτεί και διαχειρίζεται ένας ανεξάρτητος προς τη ΔΟΕ οργανισμός, το Διεθνές Συμβούλιο Αθλητικής Διαιτησίας (Conseil international de l'arbitrage dans le sport, στο εξής: CIAS).

6 Κατά των αποφάσεων του TAS μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον του ελβετικού Tribunal fédéral, δικαστηρίου που είναι αρμόδιο για την αναθεώρηση των αποφάσεων διεθνούς διαιτησίας που έχουν εκδοθεί στην Ελβετία.»

3 Τα περιστατικά που έδωσαν λαβή στη διαφορά συνοψίστηκαν από το Πρωτοδικείο στις σκέψεις 7 έως 20 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως:

«7 Οι προσφεύγοντες είναι δύο επαγγελματίες αθλητές που επιδίδονται στην κολύμβηση μεγάλων αποστάσεων, η οποία αποτελεί το αντίστοιχο προς τον μαραθώνιο άθλημα υγρού στίβου.

8 Στο πλαίσιο μιας εξετάσεως για την ανίχνευση φαρμάκων που πραγματοποιήθηκε στις 31 Ιανουαρίου 1999, κατά τη διάρκεια του παγκόσμιου πρωταθλήματος του αθλήματος αυτού στο Salvador της Bahia (Βραζιλία), όπου τερμάτισαν, αντιστοίχως, πρώτος και δεύτερος, οι προσφεύγοντες βρέθηκαν θετικοί ως προς τη νανδρολόνη. Η ανιχνευθείσα τιμή ως προς τον D. Meca-Medina ήταν 9,7 ng/ml και ως προς τον I. Majcen ήταν 3,9 ng/ml.

9 Στις 8 Αυγούστου 1999, το Doping Panel της FINA έλαβε απόφαση περί αποβολής των προσφευγόντων για διάστημα τεσσάρων ετών.

10 Κατόπιν εφέσεως των προσφευγόντων, το TAS επιβεβαίωσε, με διαιτητική απόφαση της 29ης Φεβρουαρίου 2000, την απόφαση περί αποβολής.

11 Τον Ιανουάριο του 2000, επιστημονικά πειράματα απέδειξαν ότι οι μεταβολίτες της νανδρολόνης μπορούν να παραχθούν ενδογενώς από τον ανθρώπινο οργανισμό σε περίπτωση καταναλώσεως ορισμένων τροφών, όπως το κρέας αρσενικού μη ευνουχισμένου χοίρου, σε τιμές δυνάμενες να υπερβούν το επιτρεπτό όριο ανοχής.

12 Λαμβανομένης υπόψη της εξελίξεως αυτής, η FINA και οι προσφεύγοντες συμφώνησαν, με διαιτητική συμφωνία της 20ής Απριλίου 2000, να υποβάλουν εκ νέου την υπόθεση στο TAS προς επανεξέταση.

13 Με διαιτητική απόφαση της 23ης Μαΐου 2001, το TAS μείωσε την ποινή περί αποβολής προσφευγόντων σε δύο έτη.

14 Οι προσφεύγοντες δεν άσκησαν προσφυγή κατά της διαιτητικής αποφάσεως αυτής ενώπιον του ελβετικού Tribunal fédéral.

15 Με έγγραφο της 30ής Μαΐου 2001, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν καταγγελία στην Επιτροπή, δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. [25]), ισχυριζόμενοι παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και/ή 82 ΕΚ.

16 Με την καταγγελία τους οι προσφεύγοντες αμφισβήτησαν το συμβιβαστό ορισμένων κανονιστικών διατάξεων που θέσπισε η ΔΟΕ και εφάρμοσε η FINA, καθώς και ορισμένων πρακτικών σχετικών με την ανίχνευση της φαρμακοδιεγέρσεως, προς τους κοινοτικούς κανόνες περί ανταγωνισμού και περί ελεύθερης παροχής υπηρεσιών. Κατ' αρχάς, ο καθορισμός του ορίου ανοχής σε 2 ng/ml αποτελεί κατ' αυτούς εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ της ΔΟΕ και των 27 εγκεκριμένων από αυτήν εργαστηρίων. Το όριο αυτό δεν θεμελιώνεται επιστημονικώς και μπορεί να καταλήξει στον αποκλεισμό αθώων ή απλώς αμελών αθλητών. Στην περίπτωση των προσφευγόντων, οι διαπιστωθείσες υπερβάσεις του ορίου ανοχής μπορεί να οφείλονταν στην κατανάλωση φαγητού περιέχοντος κρέας μη ευνουχισμένου χοίρου. Περαιτέρω, η εκ μέρους της ΔΟΕ υιοθέτηση ενός μηχανισμού αντικειμενικής ευθύνης καθώς και η σύσταση υπηρεσιών επιφορτισμένων με τη διαιτητική επίλυση των διαφορών στον τομέα του αθλητισμού (το TAS και το CIAS), χωρίς επαρκή ανεξαρτησία προς τη ΔΟΕ, ενισχύουν τον θίγοντα τον ανταγωνισμό χαρακτήρα του ορίου αυτού.

17 Σύμφωνα με την καταγγελία αυτή, η εφαρμογή των εν λόγω κανόνων (στο εξής καλούμενων, αδιακρίτως, επίδικοι κανόνες για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως ή επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως) συνεπάγεται την προσβολή των οικονομικών ελευθεριών των αθλητών, τις οποίες διασφαλίζει, μεταξύ άλλων, το άρθρο 49 ΕΚ, και, υπό την οπτική γωνία του δικαίου του ανταγωνισμού, συνεπάγεται την προσβολή των δικαιωμάτων που μπορούν να διεκδικήσουν οι αθλητές δυνάμει των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

18 Με έγγραφο της 8ης Μαρτίου 2002, η Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 6 του κανονισμού (ΕΚ) 2842/98 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1998, σχετικά με τις ακροάσεις στο πλαίσιο ορισμένων διαδικασιών κατ' εφαρμογή των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 354, σ. 18), επισήμανε στους προσφεύγοντες τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι δεν έπρεπε να δώσει ευνοϊκή συνέχεια στην καταγγελία.

19 Με έγγραφο της 11ης Απριλίου 2002, οι προσφεύγοντες απηύθυναν στην Επιτροπή τις παρατηρήσεις τους επί του εγγράφου της 8ης Μαρτίου 2002.

20 Με απόφαση της 1ης Αυγούστου 2002 (στο εξής: επίδικη απόφαση), η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία των προσφευγόντων, αφού ανέλυσε την επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως σύμφωνα με τα κριτήρια εκτιμήσεως του δικαίου του ανταγωνισμού και κατέληξε ότι η ρύθμιση αυτή δεν εμπίπτει στην απαγόρευση των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ [...]».

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

4 Στις 11 Οκτωβρίου 2002, οι αναιρεσείοντες άσκησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή με την οποία ζήτησαν την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως. Προέβαλαν τρεις λόγους προς στήριξη της προσφυγής τους. Πρώτον, η Επιτροπή έσφαλε προδήλως ως προς την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και ως προς τη νομική εκτίμηση, θεωρώντας ότι η ΔΟΕ δεν αποτελεί επιχείρηση υπό την έννοια της κοινοτικής νομολογίας. Δεύτερον, προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή των κριτηρίων που καθιέρωσε το Δικαστήριο, με την απόφαση της 19ης Φεβρουαρίου 2002, C-309/99, Wouters κ.λπ. (Συλλογή 2002, σ. I-1577), θεωρώντας ότι η επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως δεν συνιστά περιορισμό του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ. Τέλος, η Επιτροπή έσφαλε προδήλως ως προς την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και ως προς τη νομική εκτίμηση στο σημείο 71 των αιτιολογικών σκέψεων της επίδικης αποφάσεως, απορρίπτοντας τις αιτιάσεις που προέβαλαν οι προσφεύγοντες βάσει του άρθρου 49 ΕΚ κατά της κανονιστικής ρυθμίσεως για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως.

5 Στις 24 Ιανουαρίου 2003, η Δημοκρατία της Φινλανδίας ζήτησε να παρέμβει προς υποστήριξη της Επιτροπής. Με διάταξη της 25ης Φεβρουαρίου 2003, ο πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Πρωτοδικείου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή.

6 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή.

7 Με τις σκέψεις 40 και 41 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε, στηριζόμενο στη νομολογία του Δικαστηρίου, ότι καίτοι οι απαγορεύσεις που καθιερώνουν τα άρθρα 39 ΕΚ και 49 ΕΚ έχουν εφαρμογή στους κανόνες που θεσπίζονται στον τομέα του αθλητισμού, οι οποίοι αφορούν την οικονομική πλευρά που μπορεί να έχει η αθλητική δραστηριότητα, αντιθέτως, οι απαγορεύσεις τις οποίες καθιερώνουν οι διατάξεις αυτές της Συνθήκης ΕΚ δεν αφορούν τους αμιγώς αθλητικούς κανόνες, δηλαδή τους κανόνες που διέπουν ζητήματα τα οποία αφορούν αποκλειστικώς τον αθλητισμό και, ως τέτοια, είναι ξένα προς την οικονομική δραστηριότητα.

8 Το Πρωτοδικείο παρατήρησε, με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι μια αμιγώς αθλητική κανονιστική ρύθμιση είναι ξένη προς την οικονομική δραστηριότητα, με συνέπεια να μην εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 39 ΕΚ και 49 ΕΚ, σημαίνει, επίσης, ότι είναι ξένη προς τις οικονομικές σχέσεις ανταγωνισμού, με συνέπεια, να μην εμπίπτει ούτε στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

9 Με τις σκέψεις 44 και 47 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η απαγόρευση της φαρμακοδιεγέρσεως θεμελιώνεται επί αμιγώς αθλητικών λόγων και είναι συνεπώς ξένη προς κάθε οικονομική θεώρηση. Κατέληξε ότι οι κανόνες για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως δεν μπορούν κατά συνέπεια να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων της Συνθήκης περί των οικονομικών ελευθεριών και, ειδικότερα, των άρθρων 49 ΕΚ, 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

10 Το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 49 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η επίδικη κανονιστική ρύθμιση κατά της φαρμακοδιεγέρσεως, η οποία δεν επιδιώκει κανένα σκοπό εισάγοντα δυσμενή διάκριση, συνδέεται στενά με τον καθαυτό αθλητισμό. Διαπίστωσε επίσης, στη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι το γεγονός ότι η ΔΟΕ μπορεί ενδεχομένως να είχε κατά νου τη θεμιτή, κατά τους ίδιους τους αναιρεσείοντες, μέριμνα να διατηρήσει τις οικονομικές δυνατότητες των Ολυμπιακών Αγώνων, κατά τη θέσπιση της επίδικης ρυθμίσεως για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως, δεν έχει, καθαυτό, ως συνέπεια να στερεί από τη ρύθμιση αυτή την αμιγώς αθλητική της φύση.

11 Το Πρωτοδικείο διευκρίνισε ακόμη, με τη σκέψη 66 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, αφού η Επιτροπή κατέληξε με την επίδικη απόφαση ότι η επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως εξέφευγε, λόγω του αμιγώς αθλητικού χαρακτήρα της, από το πεδίο εφαρμογής των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, η αναφορά της ίδιας απόφασης στη μέθοδο αναλύσεως της προπαρατεθείσας αποφάσεως Wouters κ.λπ. δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να θέσει υπό αμφισβήτηση το συμπέρασμα αυτό. Το Πρωτοδικείο έκρινε ακόμη, με τη σκέψη 67 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι η αμφισβήτηση του κύρους της εν λόγω κανονιστικής ρυθμίσεως εμπίπτει στην αρμοδιότητα των οργάνων διευθετήσεως των αθλητικών ενδίκων διαφορών.

12 Το Πρωτοδικείο απέρριψε επίσης τον τρίτο λόγο που προέβαλαν οι προσφεύγοντες, κρίνοντας, με τη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, ότι, αφού η επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως είναι καθαρώς αθλητική, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 49 ΕΚ.

Τα αιτήματα της αιτήσεως αναιρέσεως

13 Με την αίτηση αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση,

— να δεχθεί τα αιτήματα που υποβλήθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου,

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας.

14 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο:

— κυρίως, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της,

— επικουρικώς, δεχόμενη τα αιτήματα που υποβλήθηκαν πρωτοδίκως, να απορρίψει την προσφυγή με την οποία ζητείται η ακύρωση της επίδικης αποφάσεως,

— να καταδικάσει τους αναιρεσείοντες στα δικαστικά έξοδα περιλαμβανομένων και των εξόδων της πρωτοβάθμιας διαδικασίας.

15 Η Δημοκρατία της Φινλανδίας ζητεί από το Δικαστήριο:

— να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως στο σύνολό της.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

16 Με την επιχειρηματολογία τους, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν τέσσερις λόγους προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως. Με τον πρώτο λόγο, που περιλαμβάνει αρκετά σκέλη, προβάλλουν ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση φέρει το στίγμα της πλάνης περί το δίκαιο, καθόσον το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 49 ΕΚ, 81 ΕΚ και 82 ΕΚ. Με τον δεύτερο λόγο, υποστηρίζουν ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση φέρει το στίγμα της αλλοιώσεως

του περιεχομένου της επίδικης αποφάσεως. Με τον τρίτο λόγο, προβάλλουν ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση πάσχει καθόσον το σκεπτικό της είναι αντιφατικό και η αιτιολογία της ανεπαρκής. Με τον τέταρτο λόγο, προβάλλουν ότι η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατόπιν παράτυπης διαδικασίας, αφού το Πρωτοδικείο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας.

Επί του πρώτου λόγου

17 Ο πρώτος λόγος που αντλείται από την πλάνη περί το δίκαιο περιλαμβάνει τρία σκέλη. Οι αναιρεσείοντες προβάλλουν, πρώτον, ότι το Πρωτοδικείο έσφαλε ως προς την ερμηνεία της νομολογίας του Δικαστηρίου σχετικά με τη σχέση μεταξύ των αθλητικών κανονιστικών ρυθμίσεων και του πεδίου εφαρμογής των διατάξεων της Συνθήκης. Δεύτερον, προβάλλουν ότι το Πρωτοδικείο αγνόησε το περιεχόμενο, βάσει της νομολογίας αυτής, των κανόνων απαγορεύσεως της φαρμακοδιεγέρσεως γενικά και της επίδικης κανονιστικής ρυθμίσεως για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως ειδικότερα. Τρίτον, υποστηρίζουν ότι κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση δεν μπορούσε να εξομοιωθεί με συμπεριφορά στην αγορά που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ και, επομένως, δεν μπορούσε να υπαχθεί στη μέθοδο αναλύσεως που συνήγαγε το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφασή του Wouters κ.λπ.

Επί του πρώτου σκέλους

— Επιχειρήματα των διαδίκων

18 Κατά τους αναιρεσείοντες, το Πρωτοδικείο προέβη σε εσφαλμένη ερμηνεία της νομολογίας του Δικαστηρίου κατά την οποία η άσκηση του αθλητισμού εμπίπτει στο κοινοτικό δίκαιο μόνον κατά το μέτρο που συνιστά οικονομική δραστηριότητα. Ειδικότερα, αντίθετα προς ό,τι έκρινε το Πρωτοδικείο, το Δικαστήριο ουδέποτε απέκλεισε γενικώς τις αμιγώς αθλητικές κανονιστικές ρυθμίσεις από το πεδίο εφαρμογής των διατάξεων της Συνθήκης. Μολονότι το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι ο

σχηματισμός των εθνικών ομάδων ήταν ζήτημα που ενδιέφερε αποκλειστικά τον αθλητισμό και, ως τέτοιο, ξένο προς την οικονομική δραστηριότητα, το Πρωτοδικείο δεν μπορούσε να συναγάγει εξ αυτού ότι κάθε κανόνας σχετικός με ζήτημα που ενδιαφέρει αποκλειστικά τον αθλητισμό είναι, ως τέτοιος, ξένος προς την οικονομική δραστηριότητα και εκφεύγει έτσι από τις απαγορεύσεις που θεσπίζουν τα άρθρα 39 ΕΚ, 49 ΕΚ, 81 ΕΚ και 82 ΕΚ. Έτσι, η έννοια του αμιγώς αθλητικού κανόνα πρέπει να περιορίζεται μόνο στους κανόνες που αφορούν τη σύνθεση και τον σχηματισμό των εθνικών ομάδων.

19 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ακόμη ότι κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι κανονιστική ρύθμιση που ενδιαφέρει αποκλειστικά τον αθλητισμό είναι κατ' ανάγκη συμφυής με την οργάνωση και την καλή διεξαγωγή των αγώνων ενώ, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, θα πρέπει ακόμη να αφορά τον χαρακτήρα και το ειδικό πλαίσιο των αθλητικών συναντήσεων. Προβάλλουν επίσης ότι, λόγω της πραγματικά αδιαίρετης φύσεως της επαγγελματικής αθλητικής δραστηριότητας, η διάκριση στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο μεταξύ της οικονομικής και της μη οικονομικής διαστάσεως της ίδιας αθλητικής πράξεως είναι εντελώς τεχνητή.

20 Για την Επιτροπή, το Πρωτοδικείο προέβη σε ακριβή εφαρμογή της νομολογίας του Δικαστηρίου, κατά την οποία οι αμιγώς αθλητικές κανονιστικές ρυθμίσεις εκφεύγουν, ως τέτοιες, από τους κανόνες της ελεύθερης κυκλοφορίας. Επομένως, πρόκειται για παρέκκλιση γενικού περιεχομένου για τους αμιγώς αθλητικούς κανόνες, η οποία δεν περιορίζεται έτσι στη σύνθεση και τον σχηματισμό των εθνικών ομάδων. Εξάλλου, η Επιτροπή δεν διακρίνει σε τι ένας κανόνας που ενδιαφέρει αποκλειστικά τον αθλητισμό και αφορά την ιδιαιτερότητα των αθλητικών συναντήσεων μπορούσε να μην είναι συμφυής με την καλή διεξαγωγή των αθλητικών συναντήσεων.

21 Για τη Φινλανδική Κυβέρνηση, η προσέγγιση του Πρωτοδικείου είναι σύμφωνη προς το κοινοτικό δίκαιο.

— Εκτίμηση του Δικαστηρίου

22 Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, λαμβανομένων υπόψη των στόχων της Κοινότητας, η άσκηση του αθλητισμού εμπίπτει στο κοινοτικό δίκαιο κατά το μέτρο που συνιστά οικονομική δραστηριότητα υπό την έννοια του άρθρου 2 ΕΚ (βλ. αποφάσεις της 12ης Δεκεμβρίου 1974, 36/74, Walrave και Koch, Συλλογή τόμος 1974, σ. 563, σκέψη 4· της 14ης Ιουλίου 1976, 13/76, Donà, Συλλογή τόμος 1976, σ. 507, σκέψη 12· της 15ης Δεκεμβρίου 1995, C-415/93, Bosman, Συλλογή 1995, σ. I-4921, σκέψη 73· της 11ης Απριλίου 2000, C-51/96 και C-191/97, Deliège, Συλλογή 2000, σ. I-2549, σκέψη 41, και της 13ης Απριλίου 2000, C-176/96, Lehtonen και Castors Braine, Συλλογή 2000, σ. I-2681, σκέψη 32).

23 Έτσι, όταν η αθλητική δραστηριότητα έχει τον χαρακτήρα μισθωτής δραστηριότητας ή αμειβόμενης παροχής υπηρεσιών, πράγμα που συμβαίνει στην περίπτωση των ημιεπαγγελματιών ή επαγγελματιών αθλητών (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, προπαρατεθείσες αποφάσεις Walrave και Koch, σκέψη 5, Donà, σκέψη 12, και Bosman, σκέψη 73), εμπίπτει, ειδικότερα, στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 39 ΕΚ επ. ή των άρθρων 49 ΕΚ επ.

24 Οι κοινοτικές αυτές διατάξεις περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων και της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών δεν διέπουν μόνον τη δράση των δημοσίων αρχών, αλλά καταλαμβάνουν και άλλης φύσεως κανόνες που σκοπούν να ρυθμίσουν, κατά συλλογικό τρόπο, την έμμισθη εργασία και τις παροχές υπηρεσιών (προπαρατεθείσες αποφάσεις Deliège, σκέψη 47, καθώς και Lethonen και Castors Braine, σκέψη 35).

25 Ωστόσο, το Δικαστήριο έκρινε ότι οι απαγορεύσεις που θεσπίζουν οι διατάξεις αυτές της Συνθήκης δεν αφορούν τους κανόνες τους σχετικούς με ζητήματα που ενδιαφέρουν αποκλειστικά τον αθλητισμό και, ως τέτοια, είναι ξένα προς την οικονομική δραστηριότητα (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση Walrave και Koch, προπαρατεθείσα, σκέψη 8).

26 Ως προς τη δυσχέρεια διαχωρισμού των οικονομικών και αθλητικών πτυχών της αθλητικής δραστηριότητας, το Δικαστήριο έκρινε, με την προπαρατεθείσα απόφαση Donà, σκέψεις 14 και 15, ότι οι κοινοτικές διατάξεις περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των προσώπων και της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών δεν εμποδίζουν κανονιστικές ρυθμίσεις ή πρακτικές δικαιολογούμενες από μη οικονομικούς λόγους αναγόμενους στον ειδικό χαρακτήρα και στο πλαίσιο ορισμένων αθλητικών συναντήσεων. Υπογράμμισε, όμως, ότι αυτός ο περιορισμός του πεδίου εφαρμογής των εν λόγω διατάξεων δεν πρέπει να υπερβαίνει τον σκοπό για τον οποίο έχει προβλεφθεί. Δεν μπορεί, επομένως, να γίνεται επίκλησή του προκειμένου να αποκλεισθεί μια ολόκληρη αθλητική δραστηριότητα από το πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης. (προπαρατεθείσες αποφάσεις Bosman, σκέψη 76, και Deliège, σκέψη 43).

27 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το γεγονός και μόνον ότι ένας κανόνας έχει αμιγώς αθλητικό χαρακτήρα δεν έχει ως αποτέλεσμα ωστόσο ότι ο ασκών τη δραστηριότητα που διέπεται από τον κανόνα αυτόν ή ο οργανισμός ο οποίος τον θέσπισε εκφεύγει από το πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης.

28 Αν η επίμαχη αθλητική δραστηριότητα εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της Συνθήκης, οι προϋποθέσεις ασκήσεώς της υπόκεινται στο σύνολο των υποχρεώσεων που απορρέουν από τις διάφορες διατάξεις της Συνθήκης. Επομένως, οι κανόνες που διέπουν τη δραστηριότητα αυτή πρέπει να πληρούν τις προϋποθέσεις εφαρμογής αυτών των διατάξεων οι οποίες, μεταξύ άλλων, αποβλέπουν στη διασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων, της ελευθερίας εγκαταστάσεως, της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών ή του ανταγωνισμού.

29 Έτσι, στην περίπτωση κατά την οποία η άσκηση αυτής της αθλητικής δραστηριότητας πρέπει να εκτιμηθεί βάσει των διατάξεων της Συνθήκης περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων ή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών, επιβάλλεται να εξακριβωθεί αν οι κανόνες που διέπουν τη δραστηριότητα αυτή πληρούν τις προϋποθέσεις εφαρμογής των άρθρων 39 ΕΚ και 49 ΕΚ, δηλαδή δεν συνιστούν περιορισμούς απαγορευόμενους από τα άρθρα αυτά (απόφαση Deliège, προπαρατεθείσα, σκέψη 60).

30 Ομοίως, στην περίπτωση κατά την οποία η άσκηση της δραστηριότητας αυτής πρέπει να εκτιμηθεί βάσει των διατάξεων της Συνθήκης περί ανταγωνισμού, επιβάλλεται να εξακριβωθεί αν, λαμβανομένων υπόψη των προϋποθέσεων εφαρμογής που προσιδιάζουν στα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, οι κανόνες που διέπουν τη δραστηριότητα αυτή θεσπίστηκαν από επιχείρηση, αν η επιχείρηση αυτή περιορίζει τον ανταγωνισμό ή εκμεταλλεύεται καταχρηστικώς τη δεσπόζουσα θέση της, και αν ο περιορισμός αυτός ή αυτή η κατάχρηση δεσπόζουσας θέσεως επηρεάζει το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών.

31 Ακόμη και αν υποτεθεί ότι οι κανόνες αυτοί δεν συνιστούν περιορισμούς στην ελεύθερη κυκλοφορία διότι αφορούν αποκλειστικά ζητήματα που ενδιαφέρουν τον αθλητισμό και είναι αυτοί καθεαυτοί ξένοι προς την οικονομική δραστηριότητα (προπαρατεθείσες αποφάσεις Walrave και Koch, καθώς και Donà), το γεγονός αυτό δεν συνεπάγεται ούτε ότι η οικεία αθλητική δραστηριότητα εκφεύγει κατ' ανάγκην από το πεδίο εφαρμογής των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, ούτε ότι οι κανόνες αυτοί δεν πληρούν τις προϋποθέσεις εφαρμογής που προσιδιάζουν στα άρθρα αυτά.

32 Όμως, με τη σκέψη 42 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι το γεγονός ότι μια αμιγώς αθλητική κανονιστική ρύθμιση είναι ξένη προς την οικονομική δραστηριότητα, με συνέπεια ότι η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 39 ΕΚ και 49 ΕΚ, σημαίνει επίσης ότι αυτή είναι ξένη προς τις οικονομικές σχέσεις ανταγωνισμού, με συνέπεια να μην εμπίπτει ούτε στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

33 Κρίνοντας ότι μια κανονιστική ρύθμιση μπορούσε έτσι να εκφεύγει ευθύς εξ αρχής από το πεδίο εφαρμογής των άρθρων αυτών για τον λόγο και μόνον ότι αυτή θεωρούνταν αμιγώς αθλητική από πλευράς εφαρμογής των άρθρων 39 ΕΚ και 49 ΕΚ, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξακριβωθεί προηγουμένως αν η κανονιστική αυτή ρύθμιση πληρούσε τις προϋποθέσεις εφαρμογής που προσιδιάζουν στα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, όπως αυτές υπομνήσθηκαν στη σκέψη 30 της παρούσας αποφάσεως, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.

34 Επομένως, οι προσφεύγοντες βασίμως υποστηρίζουν ότι κακώς το Πρωτοδικείο απέρριψε, με τη σκέψη 68 της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως, την προσφυγή τους επειδή η επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως δεν ενέπιπτε ούτε στο άρθρο 49 ΕΚ ούτε στο δίκαιο του ανταγωνισμού. Επιβάλλεται, επομένως, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν τα λοιπά σκέλη του πρώτου λόγου ούτε οι λοιποί λόγοι που προέβαλαν οι αναιρεσείοντες, να αναιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Επί της ουσίας

35 Σύμφωνα με το άρθρο 61 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, αφού η υπόθεση είναι ώριμη προς εκδίκαση, το Δικαστήριο πρέπει να αποφανθεί επί της ουσίας των αιτημάτων με τα οποία οι αναιρεσείοντες ζητούν να ακυρωθεί η επίδικη απόφαση.

36 Πρέπει συναφώς να υπομνησθεί ότι οι αναιρεσείοντες προέβαλαν τρεις λόγους προς στήριξη των αιτημάτων τους. Προσάπτουν στην Επιτροπή ότι έκρινε, αφενός, ότι η ΔΟΕ δεν ήταν επιχείρηση κατά την έννοια της κοινοτικής νομολογίας και, αφετέρου, ότι η επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως δεν συνιστά περιορισμό του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ και, τέλος, ότι η καταγγελία τους δεν περιείχε πραγματικά περιστατικά καθιστώσα δυνατή τη συναγωγή του συμπεράσματος ότι μπορούσε να στοιχειοθετείται παράβαση του άρθρου 49 ΕΚ.

Επί του πρώτου λόγου.

37 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή κακώς δεν χαρακτήρισε τη ΔΟΕ επιχείρηση για την εφαρμογή του άρθρου 81 ΕΚ.

38 Δεν αμφισβητείται ωστόσο ότι, για να αποφανθεί επί της καταγγελίας την οποία είχαν υποβάλει οι αναιρεσείοντες βάσει των διατάξεων 81 ΕΚ και 82 ΕΚ, η Επιτροπή θέλησε να τοποθετηθεί, όπως προκύπτει ρητώς από τη σκέψη 37 της επίδικης αποφάσεως, στην κατάσταση όπου η ΔΟΕ έπρεπε να χαρακτηρισθεί επιχείρηση και, εντός του ολυμπιακού κινήματος, ως ένωση διεθνών και εθνικών ενώσεων επιχειρήσεων.

39 Εφόσον ο λόγος αυτός στηρίζεται σε εσφαλμένη ανάγνωση της επίδικης αποφάσεως, είναι αλυσιτελής και, επομένως, με το σκεπτικό αυτό, πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου

40 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή, για να απορρίψει την καταγγελία τους, κακώς έκρινε ότι η επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως δεν συνιστά περιορισμό του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ. Προβάλλουν ότι η Επιτροπή προέβη σε εσφαλμένη εφαρμογή των κριτηρίων που καθιέρωσε το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα απόφασή του Wouters κ.λπ. για να δικαιολογήσει τα περιοριστικά αποτελέσματα της επίδικης κανονιστικής ρυθμίσεως στην καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως επί της ελευθερίας δράσεως των αναιρεσειόντων. Κατά τους τελευταίους, αφενός, πράγματι η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση, αντίθετα προς ό,τι έκρινε η Επιτροπή, ουδόλως είναι συμφυής προς σκοπούς που αποβλέπουν αποκλειστικά στο να διατηρηθεί το αδιάφθορο της αθλητικής άμιλλας και η υγεία των αθλητών, αλλά επιδιώκει τη διασφάλιση των ιδίων οικονομικών συμφερόντων της ΔΟΕ. Αφετέρου, η κανονιστική αυτή ρύθμιση, καθορίζοντας μέγιστο ποσοστό 2 ng/ml ούρων που δεν ανταποκρίνεται σε κανένα κριτήριο επιστημονικής ασφαλείας, εμφανίζει υπερβολικό χαρακτήρα και βαίνει πέραν του αναγκαίου για την αποτελεσματική καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως μέτρου.

41 Επιβάλλεται κατ' αρχάς η παρατήρηση ότι ναι μεν οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως εξομοιώνοντας το γενικό πλαίσιο εντός του οποίου η ΔΟΕ θέσπισε την εν λόγω κανονιστική ρύθμιση με εκείνο εντός του οποίου ο ολλανδικός δικηγορικός σύλλογος θέσπισε τη ρύθμιση για την οποία το Δικαστήριο κλήθηκε να αποφανθεί με την απόφαση Wouters κ.λπ., ωστόσο, ο λόγος αυτός δεν συνοδεύεται από καμιά διευκρίνιση που να επιτρέπει να εκτιμηθεί το βάσιμό του.

42 Προέχει εν συνεχεία να παρατηρηθεί ότι το συμβιβαστό μιας κανονιστικής ρυθμίσεως με τους κοινοτικούς κανόνες ανταγωνισμού δεν μπορεί να εκτιμάται κατά τρόπο αφηρημένο (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1994, C-250/92, DLG, Συλλογή 1994, σ. I-5641, σκέψη 31). Οι συμφωνίες επιχειρήσεων ή οι αποφάσεις ενώσεως επιχειρήσεων που περιορίζουν την ελευθερία δράσεως των μερών ή ενός από τα μέρη δεν εμπίπτουν οπωσδήποτε στην απαγόρευση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Συγκεκριμένα, για την εφαρμογή της διατάξεως αυτής σε συγκεκριμένη περίπτωση, πρέπει πρώτα να ληφθούν υπόψη το γενικό πλαίσιο στο οποίο ελήφθη η απόφαση περί ενώσεως των εν λόγω επιχειρήσεων ή στο οποίο αναπτύσσει τα αποτελέσματά της, και ιδίως οι στόχοι της. Επιβάλλεται στη συνέχεια να εξετασθεί αν τα εντεύθεν περιοριστικά του ανταγωνισμού αποτελέσματα είναι συνυφασμένα με την επιδίωξη των εν λόγω στόχων (απόφαση Wouters κ.λπ., προπαρατεθείσα, σκέψη 97) και είναι ανάλογα προς τους στόχους αυτούς.

43 Όσον αφορά το γενικό πλαίσιο εντός του οποίου η επίδικη κανονιστική ρύθμιση εκδόθηκε, η Επιτροπή ορθώς έκρινε ότι ο γενικός στόχος αυτής της κανονιστικής ρυθμίσεως αποβλέπει —πράγμα που δεν αμφισβητείται από κανένα διάδικο— στην καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως με σκοπό την έντιμη διεξαγωγή των αθλητικών αγώνων και περιλαμβάνει την ανάγκη να διασφαλίζεται η ισότητα ευκαιριών για τους αθλητές, η υγεία τους, το αδιάφθορο και η αντικειμενικότητα της άμιλλας καθώς και οι ηθικές αξίες στον αθλητισμό.

44 Εξάλλου, δεδομένου ότι οι κυρώσεις είναι αναγκαίες για να διασφαλίζεται η εφαρμογή της απαγορεύσεως της φαρμακοδιεγέρσεως, το αποτέλεσμα των κυρώσεων αυτών στην ελευθερία δράσεως των αθλητών πρέπει να θεωρείται ότι είναι, καταρχήν, συμφυές προς τους κανόνες καταπολεμήσεως της φαρμακοδιεγέρσεως.

45 Επίσης, έστω και αν υποτεθεί ότι η επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως πρέπει να θεωρηθεί ως απόφαση ενώσεως επιχειρήσεων περιορίζουσα την ελευθερία δράσεως των αναιρεσειόντων, δεν μπορεί, ωστόσο, να συνιστά κατ' ανάγκη περιορισμό του ανταγωνισμού ασυμβίβαστο με την κοινή αγορά, κατά την έννοια του άρθρου 81 ΕΚ, εφόσον δικαιολογείται

από τον νόμιμο στόχο της. Συγκεκριμένα, ένας τέτοιος περιορισμός είναι συμφυής με την οργάνωση και την καλή εξέλιξη των αθλητικών αγώνων και αποβλέπει ακριβώς στο να διασφαλίζει την άμιλλα μεταξύ των αθλητών.

46 Μολονότι οι αναιρεσείοντες δεν αμφισβητούν την πραγματικότητα του στόχου αυτού, υποστηρίζουν ωστόσο ότι η επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως έχει επίσης ως σκοπό να διασφαλίζει τα ίδια οικονομικά συμφέροντα της ΔΟΕ και προς διαφύλαξη του σκοπού αυτού έχουν θεσπισθεί κανόνες υπερβολικής αυστηρότητας, όπως οι βαλλόμενοι εν προκειμένω. Επομένως, οι κανόνες αυτοί δεν μπορούν να θεωρηθούν, κατά τους αναιρεσείοντες, συμφυείς με την καλή διεξαγωγή των αγώνων και εκφεύγουν από τις απαγορεύσεις του άρθρου 81 ΕΚ.

47 Συναφώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο κατασταλτικός χαρακτήρας της επίδικης κανονιστικής ρυθμίσεως για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως και η αυστηρότητα των εφαρμοζομένων κυρώσεων σε περίπτωση παραβάσεώς της είναι ικανές να αναπτύξουν αρνητικά αποτελέσματα επί του ανταγωνισμού, διότι αυτές θα μπορούσαν, στην περίπτωση κατά την οποία οι κυρώσεις αυτές θα αποδεικνύονταν τελικά αβάσιμες, να οδηγήσουν στον αδικαιολόγητο αποκλεισμό του αθλητή από τους αγώνες και, επομένως, να νοθεύσουν τις προϋποθέσεις ασκήσεως της εν λόγω δραστηριότητας. Ως εκ τούτου, για να εκφεύγουν από την απαγόρευση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, οι περιορισμοί που επιβάλλει η κανονιστική αυτή ρύθμιση πρέπει να περιορίζονται σε ό,τι είναι αναγκαίο για να διασφαλίζεται η καλή διοργάνωση των αθλητικών αγώνων (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, απόφαση DLG, προπαρατεθείσα, σκέψη 35).

48 Μια τέτοια κανονιστική ρύθμιση μπορεί πράγματι να αποδειχθεί υπερβολική, αφενός, στον προσδιορισμό των προϋποθέσεων που επιτρέπουν να καθορίζεται η διαχωριστική γραμμή μεταξύ των καταστάσεων που εμπίπτουν στη φαρμακοδιέγερση η οποία συνεπάγεται κυρώσεις και σε καταστάσεις οι οποίες δεν εμπίπτουν στη φαρμακοδιέγερση και, αφετέρου, στην αυστηρότητα των εν λόγω κυρώσεων.

49 Εν προκειμένω, αυτή η διαχωριστική γραμμή προσδιορίζεται με την επίδικη κανονιστική ρύθμιση για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως από το όριο των 2 ng/ml ούρων πέραν του οποίου η παρουσία νανδρολόνης στο σώμα του αθλητή συνιστά φαρμακοδιέγερση. Οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν τον κανόνα αυτόν υποστηρίζοντας ότι το όριο που έγινε δεκτό καθορίστηκε σε υπερβολικά χαμηλό επίπεδο το οποίο δεν στηρίζεται σε κανένα κριτήριο επιστημονικής ασφάλειας.

50 Ωστόσο, οι αναιρεσείοντες δεν αποδεικνύουν ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως κρίνοντας τον κανόνα αυτό δικαιολογημένο.

51 Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι η νανδρολόνη είναι αναβολική ουσία, της οποίας η παρουσία στο σώμα των αθλητών μπορεί να βελτιώσει τις αποδόσεις τους και να αλλοιώσει την έντιμη διεξαγωγή των αγώνων στους οποίους συμμετέχουν οι ενδιαφερόμενοι. Επομένως, η αρχή της απαγορεύσεως που πλήττει την ουσία αυτή δικαιολογείται από τον σκοπό της κανονιστικής ρυθμίσεως για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως.

52 Δεν αμφισβητείται επίσης ότι η ουσία αυτή μπορεί να παραχθεί ενδογενώς και, για να ληφθεί υπόψη το φαινόμενο αυτό, οι αθλητικές αρχές, και ειδικότερα η ΔΟΕ μέσω της επίδικης κανονιστικής ρυθμίσεως για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως, δέχθηκαν ότι η φαρμακοδιέγερση δεν στοιχειοθετείται παρά μόνον όταν η παρουσία της εν λόγω ουσίας υπερβαίνει ορισμένο όριο. Επομένως, μόνο στην περίπτωση κατά την οποία, λαμβανομένης υπόψη της εξελίξεως των επιστημονικών γνώσεων κατά τη στιγμή της θεσπίσεως της επίδικης κανονιστικής ρυθμίσεως για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως ή ακόμη κατά τη στιγμή εφαρμογής της ρυθμίσεως αυτής για την επιβολή κυρώσεων στους αναιρεσείοντες, το 1999, το όριο ανοχής είχε καθοριστεί σε τόσο χαμηλό επίπεδο ώστε έπρεπε να θεωρηθεί ότι δεν έλαβε επαρκώς υπόψη το φαινόμενο αυτό, η εν λόγω κανονιστική ρύθμιση έπρεπε να θεωρηθεί ότι δεν δικαιολογούνταν από τον σκοπό στον οποίο απέβλεπε.

53 Όμως, από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει ότι, κατά τον κρίσιμο χρόνο, η ενδογενής μέση παραγωγή που διαπιστώθηκε με όλες τις μελέτες οι οποίες δημοσιεύθηκαν τότε ήταν είκοσι φορές υψηλότερη από 2 ng/ml ούρων και ότι η μέγιστη διαπιστωθείσα ενδογενής παραγωγή ήταν κατώτερη κατά το ένα τρίτο περίπου. Ναι μεν οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι, από το 1993, η ΔΟΕ δεν μπορούσε να αγνοήσει τον κίνδυνο που επισήμανε ένας εμπειρογνώμονας ότι η απλή κατανάλωση περιορισμένης ποσότητας κρέατος μη ευνουχισμένου αρσενικού χοίρου μπορούσε να οδηγήσει αθλητές εντελώς αθώους να υπερβούν το εν λόγω όριο, εν πάση περιπτώσει δεν αποδείχθηκε ότι κατά τον κρίσιμο χρόνο ο κίνδυνος αυτός είχε επιβεβαιωθεί από την πλειονότητα της επιστημονικής κοινότητας. Επιπλέον, τα αποτελέσματα μελετών και πειραμάτων που διενεργήθηκαν επί του ζητήματος αυτού μετά την επίδικη απόφαση δεν έχουν, εν πάση περιπτώσει, επίπτωση επί της νομιμότητας της αποφάσεως αυτής.

54 Υπό τις προϋποθέσεις αυτές, και αφού οι αναιρεσείοντες δεν διευκρινίζουν σε ποιο επίπεδο έπρεπε να είχε καθορισθεί το εν λόγω επίπεδο ανοχής κατά τον κρίσιμο χρόνο, δεν προκύπτει ότι οι περιορισμοί που επιβάλλει το όριο αυτό στους επαγγελματίες αθλητές βαίνει πέραν αυτού που είναι αναγκαίο προκειμένου να διασφαλιστεί η διοργάνωση και η καλή διεξαγωγή των αθλητικών αγώνων.

55 Δεδομένου ότι οι αναιρεσείοντες δεν προέβαλαν, εξάλλου, την υπερβολική αυστηρότητα των κυρώσεων που έχουν εφαρμογή και που επιβλήθηκαν εν προκειμένω, ο δυσανάλογος χαρακτήρας της επίδικης κανονιστικής ρυθμίσεως για την καταπολέμηση της φαρμακοδιεγέρσεως δεν έχει επομένως αποδειχθεί.

56 Ως εκ τούτου, ο δεύτερος λόγος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου

57 Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι η επίδικη απόφαση φέρει το στίγμα της πλάνης περί το δίκαιο καθόσον αυτή απορρίπτει, με τη σκέψη 71, το επιχείρημά τους ότι οι κανόνες της ΔΟΕ παραβιάζουν τις διατάξεις του άρθρου 49 ΕΚ.

58 Πρέπει, πάντως, να παρατηρηθεί ότι το αίτημα το οποίο οι αναιρεσείοντες είχαν υποβάλει στο Πρωτοδικείο αφορά τη νομιμότητα μιας αποφάσεως ληφθείσας από την Επιτροπή κατόπιν διαδικασίας που κινήθηκε βάσει καταγγελίας υποβληθείσας σύμφωνα με τον κανονισμό 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001,

σ. 25). Επομένως, ο δικαστικός έλεγχος της αποφάσεως αυτής πρέπει κατ' ανάγκη να περιοριστεί στους κανόνες ανταγωνισμού όπως αυτοί προκύπτουν από τα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ και δεν μπορεί κατά συνέπεια να επεκταθεί στην τήρηση των άλλων διατάξεων της Συνθήκης (βλ., υπό το πνεύμα αυτό, διάταξη της 23ης Φεβρουαρίου 2006, C-171/05 P, Piau, μη δημοσιευθείσα στη Συλλογή, σκέψη 58).

59 Επομένως, ανεξάρτητα από το σκεπτικό με το οποίο η Επιτροπή απέρριψε το επιχείρημα που προέβαλαν οι αναιρεσείοντες βάσει του άρθρου 49 ΕΚ, ο λόγος που προβάλλουν είναι αλυσιτελής και πρέπει, ως εκ τούτου, επίσης να απορριφθεί.

60 Βάσει του συνόλου των προεκτεθέντων, πρέπει επομένως να απορριφθεί η προσφυγή που άσκησαν οι νυν αναιρεσείοντες κατά της επίδικης αποφάσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

61 Το άρθρο 122, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας προβλέπει ότι, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη ή όταν γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται και επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του ιδίου κανονισμού, που έχει εφαρμογή στην κατ' αναίρεση διαδικασία βάσει του άρθρου 118 του ίδιου κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Η παράγραφος 3, πρώτο εδάφιο, της τελευταίας αυτής διατάξεως προβλέπει ωστόσο ότι το Δικαστήριο μπορεί να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων ή εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι. Η παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, της ίδιας διατάξεως, διαλαμβάνει ότι τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

62 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε να καταδικαστούν οι αναιρεσείοντες και αυτοί ηττήθηκαν ως προς το ουσιώδες των προβληθέντων λόγων, επιβάλλεται να καταδικαστούν στα σχετικά έξοδα τόσο της παρούσας διαδικασίας όσο και της κινηθείσας ενώπιον του Πρωτοδικείου. Η Δημοκρατία της Φινλανδίας θα φέρει τα έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφασίζει:

1) Αναιρεί την απόφαση του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 30ής Σεπτεμβρίου 2004, Meca-Medina και Majcen κατά Επιτροπής (Τ-313/02).

2) Απορρίπτει την προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου υπ' αριθ. Τ-313/02, με την οποία ζητήθηκε η ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 1ης Αυγούστου 2002, περί απορρίψεως της καταγγελίας των D. Meca-Medina και I. Majcen.

3) Καταδικάζει τους Meca-Medina και Majcen στα δικαστικά έξοδα τόσο της παρούσας διαδικασίας όσο και της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας.

4) Η Δημοκρατία της Φινλανδίας φέρει τα έξοδά της.

(υπογραφές)